திருவருகைக்காலத்தின் இரண்டாம் ஞாயிறு

எசாயா 40:1–5, 9–11; 2 பேதுரு 3:8–14; மாற்கு 1:1–8

"ஆண்டவருக்காக வழியை ஆயத்தமாக்குங்கள்: பாதையைச் செம்மையாக்குங்கள், இதயத்தைத் திறவுங்கள், கிறிஸ்துவுக்கு இடமளியுங்கள்."

முன்னுரை

ஒரு முக்கியமான திருமணத்திற்குச் சில நாட்களுக்கு முன்பு, தங்கள் வீட்டிற்குச் செல்லும் பாதையில் மரக்கிளைகளும் கற்களும் விழுந்து வழி அடைபட்டிருப்பதை ஒரு குடும்பத்தினர் கண்டனர். வீட்டில் இருந்த அனைவரும் வீட்டை அலங்கரிப்பதிலும், மலர்களை அடுக்குவதிலும், விருந்து சமைப்பதிலும் மும்முரமாக இருந்தனர். அப்போது, முதியவர் ஒருவர் அவர்களிடம், "விருந்தினர்கள் வீட்டு வாசலை அடைய முடியாவிட்டால், வீட்டை இவ்வளவு அலங்கரித்து என்ன பயன்?" என்று கேட்டார். அதைக் கேட்டதும் அந்தக் குடும்பத்தினர் உடனடியாகப் பாதையைச் சீர்செய்தனர். ஒருவரை வரவேற்பது என்பது, முதலில் அவருக்கான வழியைத் திறந்துவிடுவதில்தான் தொடங்குகிறது என்பதை அவர்கள் உணர்ந்தார்கள்.

அன்பார்ந்த சகோதர சகோதரிகளே, திருவருகைக்காலம் என்பது இறைவனை வரவேற்கும் காலம். நாம் வெறும் ஒரு கொண்டாட்டத்திற்காக மட்டுமல்ல, நம் மீட்பர் இயேசு கிறிஸ்துவின் வருகைக்காக நம்மைத் தயாரித்துக்கொண்டிருக்கிறோம். கிறிஸ்துமஸ் விழாவிற்கு நம் வீடுகள் தயாராக இருக்கின்றனவா என்பதைவிட, ஆண்டவரை ஏற்றுக்கொள்ள நம் இதயங்கள் தயாராக இருக்கின்றனவா என்பதே இன்றைய முக்கியக் கேள்வி.

இன்றைய முதல் வாசகத்தில், இறைவாக்கினர் எசாயா கடவுளின் ஆறுதலான செய்தியை அறிவிக்கிறார். ஒரு நல்ல ஆயனைப்போல ஆண்டவர் தம் மக்களை ஒன்றுசேர்க்கவும், அரவணைத்துச் சுமக்கவும், அன்போடு வழிநடத்தவும் வருகிறார் என்பதை அவர் எடுத்துரைக்கிறார்.

இரண்டாம் வாசகத்தில், திருத்தூதர் புனித பேதுரு, ஆண்டவர் நம்மீது மிகுந்த பொறுமையோடு இருக்கிறார் என்பதை நினைவூட்டுகிறார். மேலும், நாம் எதிர்நோக்கியிருக்கும் 'புதிய விண்ணுலகத்திற்கும் புதிய மண்ணுலகிற்கும்' ஏற்ப, தூய வாழ்வு வாழ நம்மை அழைக்கிறார்.

நற்செய்தி வாசகத்தில், திருமுழுக்கு யோவான் மக்களை மனமாற்றத்திற்கு அழைத்து, "ஆண்டவருக்காக வழியை ஆயத்தமாக்குங்கள்; அவருக்காகப் பாதையைச் செம்மையாக்குங்கள்" என்று முழங்குகிறார்.

இந்த மூன்று வாசகங்களும் இணைந்து, மனமாற்றம், மன்னிப்பு மற்றும் ஒப்புரவு ஆகியவற்றின் வழியாக நம் இதயப் பாதையைச் சீர்செய்ய நம்மை அழைக்கின்றன. நம்மை நாமே மாற்றிக்கொள்வதன் வழியாக மட்டுமல்லாமல், பிறருக்கு ஆறுதலையும், நம்பிக்கையையும், அமைதியையும் வழங்குவதன் வழியாகவே நாம் கிறிஸ்துவுக்கு வழி அமைக்கிறோம். எனவே, நம் இதயங்களைச் சற்று ஆய்வுசெய்வோம்: நம்மிடம் தகர்க்கப்பட வேண்டிய ஆணவம் எனும் மலை எது? அகற்றப்பட வேண்டிய கசப்புணர்வு எது? குணப்படுத்தப்பட வேண்டிய விரிசல்விழுந்த உறவு எது?

கிறிஸ்து நம் வாழ்வில் ஆழமாக நுழைவதற்குத் தடையாக இருக்கும் இவற்றை உணர்ந்து, தாழ்மையோடு இறைவனின் இரக்கத்தை மன்றாடுவோம்.

மறையுரை

ஒருமுறை ஒருவர் தன் நண்பரிடம், தன் வீடு எப்போதும் சுத்தமில்லாமல், அலங்கோலமாக இருப்பதாகக் குறைபட்டுக்கொண்டார். அதற்கு அவருடைய நண்பர், "எப்போதுதான் அதைச் சுத்தம் செய்யப்போகிறாய்?" என்று கேட்டார். "எனக்கு இன்னும் கொஞ்சம் நேரம் கிடைக்கும்போது" என்று அவர் பதிலளித்தார். நண்பர் புன்னகைத்துக்கொண்டே, "காத்திருப்பதால் மட்டுமே ஒரு வீடு சுத்தமாகிவிடாது; யாராவது ஒருவர் அதைச் செய்யத் தொடங்கவேண்டும்" என்றார்.

இந்த எளிய உண்மைதான் திருவருகைக்காலத்தின் மையச் செய்தியை நமக்கு உணர்த்துகிறது. இந்த வாரங்களில் நாம் வீடுகளை அலங்கரிப்பதிலும், பரிசுப்பொருட்கள் வாங்குவதிலும், விருந்துகளுக்குத் திட்டமிடுவதிலும் நம் நேரத்தைச் செலவிடலாம். ஆனால் திருமுழுக்கு யோவான், இவற்றையெல்லாம்விட மிக முக்கியமான ஒன்றை ஆயத்தப்படுத்தும்படி நம்மைக் கேட்கிறார்: "ஆண்டவருக்காக வழியை ஆயத்தமாக்குங்கள்; அவருக்காகப் பாதையைச் செம்மையாக்குங்கள்." கிறிஸ்துமஸ் கொண்டாட்டத்திற்கு நம் வீடுகள் தயாராக உள்ளனவா என்பதைவிட, கிறிஸ்துவை வரவேற்க நம் இதயங்கள் தயாராக உள்ளனவா என்பதே நம்முன் உள்ள கேள்வி.

'திருவருகை' என்பதற்கு 'வருகை' என்று பொருள். பெத்லகேமில் நம்மிடையே மனிதராகப் பிறந்துவந்த கிறிஸ்துவை நாம் நினைவுகூர்கிறோம்; இன்று இறைவார்த்தையிலும், நற்கருணையிலும், நாம் சந்திக்கும் சகமனிதர்களிலும் நம்மிடம் வரும் அவரை வரவேற்கிறோம்; இறுதியில் மாட்சியோடு அவர் மீண்டும் வரவிருக்கும் நாளை எதிர்நோக்கியிருக்கிறோம். எனவே, திருவருகைக்காலம் என்பது கிறிஸ்துமஸ் பண்டிகைக்கான வெறும் நாட்களை எண்ணும் காலம் அல்ல; அது எதிர்பார்ப்பின் காலம், மனமாற்றத்தின் காலம், நம்பிக்கையின் காலம்.

நம்மை ஆற்றுப்படுத்தவும் ஒன்றுசேர்க்கவும் கடவுள் வருகிறார்

முதல் வாசகம் கடவுளின் கனிவான கட்டளையோடு தொடங்குகிறது: "ஆறுதல் கூறுங்கள், என் மக்களுக்கு ஆறுதல் கூறுங்கள்." இஸ்ரயேல் மக்கள் துன்பத்தையும், அடிமைத்தனத்தையும், நிச்சயமற்ற நிலையையும் அனுபவித்தவர்கள். கடவுள் தங்களைக் கைவிடவில்லை என்ற உறுதியான நம்பிக்கை அவர்களுக்குத் தேவைப்பட்டது. அப்போது எசாயா, "இதோ உங்கள் கடவுள்!" என்று முழங்குகிறார். தொடர்ந்து, ஆண்டவரைத் தம் மந்தையை மேய்க்கும் ஓர் ஆயனாகச் சித்தரிக்கிறார்; அவர் ஆட்டுக்குட்டிகளைத் தம் கைகளால் ஒன்றுசேர்த்து, தம் மார்போடு அணைத்துச் சுமந்து, தாய் ஆடுகளை மென்மையாக வழிநடத்துகிறார்.

இத்தகைய அன்புள்ளம் கொண்ட கடவுளின் வருகைக்காகவே நாம் வழி அமைக்கிறோம். நம்மைப் பயமுறுத்தவோ, நம் தவறுகளைச் சுட்டிக்காட்டி நம்மை நசுக்கவோ அவர்

வரவில்லை. மாறாக, நம்மை ஒன்றுசேர்க்கவும், சுமக்கவும், ஊட்டமளிக்கவும், ஆற்றுப்படுத்தவும், வழிநடத்தவுமே அவர் வருகிறார். நம்மில் பலர் பிறர் அறியாத பல சுமைகளைச் சுமந்துகொண்டிருக்கலாம்: தீராத நோய், அன்புக்குரியவர்களின் இழப்பு, குடும்பச் சிக்கல்கள், உடைந்த உறவுகள், கடந்தகாலக் குற்றவுணர்வு அல்லது எதிர்காலத்தைப் பற்றிய பயம் எனப் பல கவலைகள் இருக்கலாம். இவர்களுக்கு எசாயா தரும் செய்தி தெளிவானது: கடவுள் உங்கள் நிலையை அறிகிறார்; அவர் உங்களைத் தேடிவருகிறார்; அவர் உங்கள் மீது அக்கறைகொண்டுள்ளார்.

கூட்டநெரிசல் மிகுந்த ஒரு சந்தையில் தன் தாயைப் பிரிந்து அழுதுகொண்டிருந்த ஒரு சிறுவனைக் கடைக்காரர் ஒருவர் கண்டெடுத்தார். தன் வீட்டு முகவரியைக்கூடச் சொல்லத் தெரியாத அந்தச் சிறுவன், "என் அம்மா என்னைத் தேடிக்கொண்டிருப்பார்" என்று மட்டுமே திரும்பத் திரும்பச் சொல்லிக்கொண்டிருந்தான். அவனது தாய் வந்துசேரும்வரை அந்தக் கடைக்காரர் அவனுக்குத் துணையாக நின்றார். தன் தாய் தன்னைத் தேடிவருவார் என்ற உறுதியான நம்பிக்கையில்தான் அந்தச் சிறுவனின் எதிர்பார்ப்பு இருந்தது. அதைவிடப் பன்மடங்கு மேலாக, நம்மைத் தேடிவந்து தம் அன்பின் கரங்களில் அரவணைத்துக்கொள்ளும் கடவுளின்மீதே நம் நம்பிக்கை நிலைகொண்டுள்ளது.

எனவே, "ஆண்டவராகிய இயேசுவே, வாரும்" என்ற செபத்தை நம் திருவருகைக்காலச் செபமாக மாற்றிக்கொள்வோம். காலையில் கண்விழிக்கும்போதும், கவலைகள் சூழும்போதும், தனிமையை உணரும்போதும், இரவு உறங்கச் செல்லும்போதும் இச்செபத்தைச் சொல்வோம். நம் வாழ்வில் நாம் பூட்டிவைத்திருக்கும் கதவுகளைத் திறந்து, இயேசு இன்னும் ஆழமாக நம்முள் நுழைய அவரை அழைப்போம்.

சீர்செய்யப்பட வேண்டிய பாதை நம் இதயத்தின் பாதையே

பள்ளத்தாக்குகள் நிரப்பப்படுவதையும், மலைகள் தாழ்த்தப்படுவதையும், கோணலானவை நேராக்கப்படுவதையும், கரடுமுரடானவை சமதளமாக்கப்படுவதையும் எசாயா விவரிக்கிறார். திருமுழுக்கு யோவான் இந்த இறைவாக்கையே கையிலெடுக்கிறார். பாலைவனத்தில் ஒரு சாலையை அமைக்கும்படி அவர் நம்மைக் கேட்கவில்லை; மாறாக, நம் இதயத்தின் நிலப்பரப்பை ஆய்வுசெய்யுமாறு அழைக்கிறார்.

நம் இதயத்தில் தாழ்த்தப்பட வேண்டிய மலைகள் பல உள்ளன: "நான் எப்போதும் தவறு செய்வதில்லை" என்று இறுமாப்புகொள்ளும் ஆணவம்; "நான் ஒருபோதும் மன்னிக்கமாட்டேன்" என்று பிடிவாதம் பிடிக்கும் கசப்புணர்வு; பிறருக்கு இடமளிக்க மறுக்கும் சுயநலம் ஆகியவை அந்த மலைகள். நிரப்பப்பட வேண்டிய பள்ளத்தாக்குகளும் உள்ளன: "எனக்கு இனி நம்பிக்கையே இல்லை" என்று முணுமுணுக்கும் மனச்சோர்வு; "நாளைய தினத்தை என்னால் எதிர்கொள்ள முடியாது" என்ற பயம்; யாரும் தன்னைக் கண்டுகொள்ளவில்லை என்ற தனிமை உணர்வு ஆகியவை அந்தப் பள்ளத்தாக்குகள். மேலும், கோணலான பாதைகளும் நம்மிடம் உள்ளன: அரைகுறை உண்மைகள், சாக்குப்போக்குகள், மறைவான தீய பழக்கங்கள், நிறைவேற்றப்படாத வாக்குறுதிகள் மற்றும் கவனிக்கப்படாமல் விடப்பட்ட உறவுகள்.

ஒரு குடும்பத்தினர் ஒரு பயணத்திற்காகத் தயாராகிக்கொண்டிருந்தனர். கார் தயாராக இருந்தது, பைகள் அடுக்கப்பட்டிருந்தன. ஆனால், சாலையின் குறுக்கே ஒரு பெரிய மரம் விழுந்து பாதையை மறித்திருந்தது. அந்தத் தடையை அகற்றாமல் அவர்களால் ஓர் அடிகூட முன்னேற முடியவில்லை. அதுபோலவே, நமக்கும் நல்ல எண்ணங்கள் இருக்கலாம்; ஆனால், தீர்க்கப்படாத கசப்புணர்வோ அல்லது விடாப்பிடியான பாவப்பழக்கமோ நம்மைக் கடவுளிடம் நெருங்கிச்செல்ல விடாமல் தடுத்துநிறுத்திவிடும்.

பயணத்தைப் பற்றிப் புகார் கூறுவதைவிட்டுவிட்டு, பாதையில் இருக்கும் தடையை அடையாளம் காணுமாறு திருவருகைக்காலம் நம்மைக் கேட்கிறது. பிறரைக் குறைகூறுவதை நிறுத்திவிட்டு, நம் பொறுப்பை நாம் ஏற்கவேண்டும். உண்மையைப் பேசுவதோ, கொடுத்த வாக்கைக் காப்பாற்றுவதோ, தீய பழக்கத்தைக் கைவிடுவதோ அல்லது செபத்திற்காக நேரம் ஒதுக்குவதோ நமது தேவையாக இருக்கலாம். முழுப் பாதையையும் ஒரே நாளில் நாம் சுத்தம் செய்யவேண்டியதில்லை; ஏதேனும் ஒரு தடையை அகற்றுவதிலிருந்து நாம் தொடங்கலாம்.

3. மனமாற்றமே புதிய தொடக்கத்திற்கான வழி

“பாவமன்னிப்பு அடைய மனம் மாறித் திருமுழுக்குப் பெறுங்கள்” என்று யோவான் பாலைநிலத்தில் பறைசாற்றினார் என நற்செய்தி கூறுகிறது. கிறிஸ்துமஸ் என்றதும் நம் நினைவுக்கு வருவது வண்ண விளக்குகளும், கரோல் பாடல்களும், குடும்பக் கொண்டாட்டங்களும், விருந்துகளும், பரிசுகளும்தான். ‘மனமாற்றம்’ என்ற சொல் நம் நினைவுக்கு உடனே வருவதில்லை. ஆனால், வெளிப்புற அலங்காரங்களைவிட, இதயத்தின் மாற்றமே மிக ஆழமான தயாரிப்பு என்பதை யோவான் நினைவூட்டுகிறார்.

மனமாற்றம் என்றால், “நான் ஒரு மோசமான மனிதன், எனக்கு விமோசனமே இல்லை” என்று நம்மை நாமே தாழ்த்திக்கொள்வது அல்ல. மாறாக, “கடவுள் விரும்பியபடி நான் எப்போதும் வாழவில்லை; ஆனாலும் அவருடைய அருளால் என்னால் மாறமுடியும், என்னால் திரும்பிவரமுடியும், என்னால் புதிதாகத் தொடங்கமுடியும்” என்று நேர்மையாக ஒப்புக்கொள்வதே மனமாற்றம். திசையை மாற்றிக்கொண்டு, கடவுளின் இரக்கம் நம் வாழ்வை மறுரூபமாக்க அனுமதிப்பதே அது.

நாம் வருந்தும்படியான வார்த்தைகளைப் பேசியிருப்போம், பிறரைக் காயப்படுத்தியிருப்போம், செபத்தை அலட்சியப்படுத்தியிருப்போம், கோபத்திற்கு அடிமையாகியிருப்போம் அல்லது மன்னிக்க மறுத்திருப்போம். ஆனால், நம் வாழ்வின் மிக மோசமான தருணமே நம் அடையாளமாகிவிட வேண்டியதில்லை.

பல ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு ஒப்புரவு அருட்சாதனத்திற்கு (பாவசங்கீர்த்தனத்திற்கு) வந்த ஒரு மனிதரைப் பற்றி ஒரு குருவானவர் பகிர்ந்துகொண்டார். பாவசங்கீர்த்தனம் முடிந்ததும் அந்த மனிதர் கண்ணீர்விட்டு அழுதார். “பல ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு இன்றுதான் என்னைப் பற்றிய உண்மையை நான் ஒப்புக்கொண்டேன். என் தலையிலிருந்த ஒரு பெரிய பாரம் இறங்கியதுபோல உணர்கிறேன்” என்றார் அவர். மனமாற்றம் தரும் உண்மையான விடுதலை இதுதான். ஒப்புரவு அருட்சாதனம் நம்மை அவமானப்படுத்துவதற்காக ஏற்படுத்தப்பட்டது அல்ல; மாறாக, நம்மை அன்போடு

வரவேற்று, புதிய வாழ்வு தொடங்க அருள்தரும் கடவுளின் இரக்கத்தைச் சந்திக்கும் இடமே அது.

இரண்டாம் வாசகத்தில் புனித பேதுரு, ஆண்டவர் பொறுமையுள்ளவர் என்பதை நினைவூட்டுகிறார். நாம் மனம் மாறி, தூய வாழ்வு வாழ்ந்து, ஒரு புதிய தொடக்கத்தை ஏற்படுத்திக்கொள்ளவே அவர் நமக்கு அவகாசம் தருகிறார். ஆண்டவருக்காகக் காத்திருக்கும் நாம் எத்தகையவர்களாக இருக்கவேண்டும் என்று அவர் கேட்கிறார்: தூய நடத்தையும் இறைப்பற்றும் கொண்டவர்களாக நாம் வாழவேண்டும்.

எனவே, ஒப்புரவு அருட்சாதனத்திற்குத் திரும்பிச்செல்லவும், நாம் காயப்படுத்தியவர்களிடம் மன்னிப்புக் கேட்கவும், நம்மைக் காயப்படுத்தியவர்களை மன்னிக்கவும் இந்தத் திருவருகைக்காலமே மிகச் சரியான தருணம். மனமாற்றம் என்பது வெறும் வருத்தப்படுவது மட்டுமல்ல; அது ஒரு புதிய திசையில் எடுத்துவைக்கும் முதல் அடி.

நாம் எங்கு இடமளிக்கிறோமோ அங்கேயே கடவுள் வாழ்கிறார்

யூத ரபி ஒருவரிடம், "கடவுள் எங்கே வாழ்கிறார்?" என்று கேட்கப்பட்டது. அங்கிருந்த அறிஞர்கள், "கடவுள் இந்தப் பிரபஞ்சம் முழுவதையும் நிரப்பியிருக்கிறார்!" என்று பதிலளித்தனர். அதற்கு அந்த ரபி, "நாம் எங்கெல்லாம் அவரை உள்ளே அனுமதிக்கிறோமோ, அங்கெல்லாம் கடவுள் வாழ்கிறார்" என்றார்.

கடவுள் எங்கும் நிறைந்திருக்கிறார்; இருப்பினும், நம் வாழ்வின் சில பகுதிகளை அவருக்குத் திறந்துகொடுக்காமல் நாம் பூட்டிவைத்திருக்கிறோம். கிறிஸ்துமஸுக்காக நம் வீட்டை மிக அழகாக அலங்கரித்திருக்கலாம்; ஆனால் நம் இதயத்தின் அடித்தளத்தில் கசப்புணர்வும், பொறாமையும், வெறுப்பும், நாம் எதிர்கொள்ளத் தயங்கும் தீய பழக்கங்களும் குவிந்துகிடக்கலாம்.

திருவருகைக்காலம் நமக்குச் சொல்வது இதுதான்: வீட்டை மட்டும் அலங்கரிக்காதீர்கள்; இதயத்தையும் சுத்தம் செய்யுங்கள். ஒருவருக்குத் தேவைப்படுவது இன்னொரு கிறிஸ்துமஸ் கொண்டாட்டம் அல்ல, ஒப்புரவு; இன்னொரு பரிசுப்பொருள் அல்ல, மன்னிப்பு; அதிகப்படியான சத்தமல்ல, கடவுளின் திருமுன் அமரும் பத்து நிமிட அமைதி. "என்னை மன்னித்துவிடு", "நான் உன்னை மன்னிக்கிறேன்", அல்லது "நாம் புதிதாகத் தொடங்குவோம்" என்று நாம் சொல்லவேண்டியதிருக்கலாம்.

உள்ளத்திலிருந்து வரும் ஒரு மன்னிப்பு ஒரு புதிய பாதையைத் திறக்கும். மன்னிக்கும் ஒரு செயல் உடைந்த குடும்பத்தைக் குணப்படுத்தத் தொடங்கும். மீண்டும் செபிக்க எடுக்கும் ஒரு முடிவு கடவுளுக்கு இடமளிக்கும். இன்றே எல்லா மலைகளையும் நாம் அகற்றவேண்டியதில்லை; ஒரே ஒரு கல்லை அகற்றுவதிலிருந்து தொடங்கலாம்.

யோவானைப்போல கிறிஸ்துவைச் சுட்டிக்காட்டுவோம்

திருமுழுக்கு யோவானிடம் ஒரு வியக்கத்தக்க பண்பு இருந்தது. மக்கள் கூட்டம் கூட்டமாக வந்து அவருடைய போதனையைக் கேட்டு வியந்தார்கள். அவர்தான் மெசியாவோ என்றுகூடச் சிலர் எண்ணினார்கள். யோவான் நினைத்திருந்தால் அந்தப் புகழையும் கவனத்தையும் தனதாக்கிக்கொண்டிருக்கலாம்.

ஆனால், அவர் தன்னைக் கடந்து, தம்மைவிட வலிமைமிக்க ஒருவர் வருகிறார் என்பதைச் சுட்டிக்காட்டினார். தனக்கெனச் சீடர்களைச் சேர்ப்பதல்ல, மாறாக இயேசுவை வரவேற்க மக்களை ஆயத்தப்படுத்துவதே தமது பணி என்பதை அவர் உணர்ந்திருந்தார்.

இதுவே ஒவ்வொரு கிறிஸ்தவரின் அழைப்பும்கூட. நம் வாழ்வு கிறிஸ்துவைச் சுட்டிக்காட்டுவதாக அமையவேண்டும். மக்கள் நம்மைச் சந்திக்கும்போது, நம்மிடம் கிறிஸ்துவின் பொறுமையையும், பரிவையும், மன்னிப்பையும், இரக்கத்தையும், அமைதியையும் காண்கிறார்களா? கடவுள் அன்பும் இரக்கமும் உள்ளவர் என்பதைப் பிறர் நம்புவதற்கு நம் சொல்லும் செயலும் துணையாக இருக்கின்றனவா? அல்லது கடுமையான வார்த்தைகளாலும், நேர்மையற்ற தன்மையாலும், அலட்சியத்தாலும் நாம் அவர்களுக்குத் தடையாக மாறுகிறோமா?

ஒரு வழிகாட்டிப் பலகை, பயணிகள் தன்னைப் பார்த்து வியக்கவேண்டும் என்று எதிர்பார்ப்பதில்லை; அது அவர்களுக்குச் சரியான திசையை மட்டுமே காட்டும். யோவான் இயேசுவைச் சுட்டிக்காட்டும் ஒரு வழிகாட்டிப் பலகையாக இருந்தார். நாமும் அவ்வாறே இருக்க அழைக்கப்படுகிறோம்: "என்னைப் பாருங்கள்" என்பதல்ல, "கிறிஸ்துவைப் பாருங்கள்" என்பதே நம் வாழ்வாக இருக்கவேண்டும்.

பிறருக்காகக் கிறிஸ்துவின் வழியை ஆயத்தமாக்குவோம்

நடைமுறையில் இதை நாம் எப்படிச் செய்வது? இந்த உலகம் முழுவதையும் நம்மால் மாற்றமுடியாமல் போகலாம்; ஆனால் ஒரு மனிதரின் இன்றைய நாளை நம்மால் மாற்றமுடியும். தனிமையில் வாடும் ஒருவருக்குத் தொலைபேசியில் அழைத்துப் பேசலாம்; நோய்வாய்ப்பட்ட ஒருவரைச் சென்று பார்க்கலாம்; சோர்ந்திருப்பவருக்கு ஊக்கமளிக்கலாம்; மன்னிப்புக் கேட்கலாம்; மன்னிக்கலாம்; தனிமையில் இருப்பவரை நம் கிறிஸ்துமஸ் விருந்து மேசையில் அமரவைக்கலாம்; அல்லது கடினமான குணம்கொண்ட ஒருவரிடம் பொறுமைகாட்டலாம்.

ஒரு பெண்மணி தன் வீட்டிற்கு அருகில் வசித்த முதியவர் ஒருவர் வீட்டைவிட்டு வெளியே வராமலேயே இருப்பதைக் கவனித்தார். முதலில் அவருக்கு வணக்கம் சொல்லத் தொடங்கினார்; பின்னர் அவருக்கு உணவு சமைத்துக்கொடுத்தார்; இறுதியில் கிறிஸ்துமஸ் பண்டிகையைத் தன் குடும்பத்தோடு கொண்டாட அவரை அழைத்தார். அந்த முதியவரின் வாழ்வில் இருந்த எல்லாப் பிரச்சினைகளையும் அந்தப் பெண்மணி தீர்த்துவைக்கவில்லை; ஆனால், அவர் கைவிடப்படவில்லை என்ற உணர்வை அவருக்குக் கொடுத்தார். அந்தச் சிறிய அன்புச் செயல், கிறிஸ்து அந்த முதியவரைச் சென்றடைவதற்கான பாதையாக மாறியது.

உலகில் உள்ள எல்லா மலைகளையும் நம்மால் அகற்றமுடியாது; ஆனால் இரு மனிதர்களுக்கு இடையே உள்ள ஒரு மலையை நம்மால் அகற்றமுடியும். எல்லாப் போர்களையும் நம்மால் நிறுத்தமுடியாது; ஆனால் நம் குடும்பத்தில் அமைதியைக் கொண்டுவரமுடியும். எல்லோருடைய தனிமையையும் நம்மால் போக்கமுடியாது; ஆனால் ஒரு மனிதராவது தனிமையில் இல்லை என்பதை

நம்மால் உறுதிசெய்யமுடியும். கடவுள் நம்மிடம் வருகிறார்; பெரும்பாலும் அவர் நம் வழியாகவே பிறரிடம் செல்கிறார்.

திருவருகைக்காலம் நம்பிக்கையின் காலம்

நீதி குடியிருக்கும் 'புதிய விண்ணுலகத்தையும் புதிய மண்ணுலகத்தையும்' பற்றிப் புனித பேதுரு பேசுகிறார். கிறிஸ்தவ நம்பிக்கை என்பது எல்லாம் எளிதாக மாறிவிடும் என்ற வெறும் கற்பனை அல்ல. மாறாக, கடவுள் வாக்குமாறாதவர், துன்பத்திற்கு இறுதி வெற்றியில்லை, கிறிஸ்து இந்தப் படைப்பை அதன் நிறைவை நோக்கி வழிநடத்துகிறார் என்ற ஆழமான உறுதியே கிறிஸ்தவ நம்பிக்கை.

துக்கம், நோய், வேலையின்மை, குடும்பப் பூசல்கள் அல்லது எதிர்காலம் குறித்த பயம் எனப் பல கனமான சுமைகளோடு சிலர் இக்காலத்திற்குள் நுழைந்திருக்கலாம். இத்தகைய துன்பங்கள் இல்லையென்று நடிக்குமாறு திருவருகைக்காலம் நம்மைக் கேட்கவில்லை. மாறாக, ஆட்டுக்குட்டிகளை ஒன்றுசேர்த்துத் தம் மார்போடு அணைத்துச் சுமக்கும் நல்ல ஆயனின் கரங்களில் அந்தச் சுமைகளை ஒப்படைக்குமாறு அது நம்மை அழைக்கிறது.

ஆண்டவரின் பொறுமை என்பது நம்மீதான அக்கறையின்மை அல்ல. அவருடைய வருகையே நம் நம்பிக்கை; அவருடைய இரக்கமே ஒரு புதிய தொடக்கத்தைச் சாத்தியமாக்குகிறது. முழுப் பாதையும் நம் கண்களுக்குத் தெரியாதபோதும், அடுத்த அடியை எடுத்துவைப்பதற்கான வலிமையை அவருடைய உடனிருப்பு நமக்குத் தருகிறது.

முடிவுரை

நம்மை நாமே கேட்டுக்கொள்வோம்: என்னிடம் தகர்க்கப்பட வேண்டிய ஆணவம் எனும் மலை எது? நம்பிக்கையால் நிரப்பப்பட வேண்டிய மனச்சோர்வு எனும் பள்ளத்தாக்கு எது? நேராக்கப்பட வேண்டிய கோணலான பாதை எது? நான் யாரை மன்னிக்கவேண்டும்? யாரிடம் நான் மன்னிப்புக் கேட்கவேண்டும்? இன்று நான் அகற்றக்கூடிய அந்த ஒரு கல் எது?

ஒரு சிறுவன், நாட்டின் அரசர் தன் கிராமத்தின் வழியாக வரப்போகிறார் என்பதைக் கேள்விப்பட்டான். ஊரிலுள்ள அனைவரும் அரசரைப் பார்ப்பதற்காக வெளியே சென்றனர்; ஆனால் அந்தச் சிறுவன் மட்டும் வீட்டிலேயே இருந்தான். அவனது தந்தை, "நீ ஏன் அரசரைப் பார்க்கப்போகவில்லை?" என்று கேட்டார். அதற்கு அந்தச் சிறுவன், "நான் அரசரைப் பார்க்க மட்டும்விரும்பவில்லை; அரசர் நம் வீட்டிற்கு வரவேண்டும் என்று விரும்புகிறேன்" என்றான். தந்தை புன்னகையோடு, "அப்படியானால் நீ அவருக்காக வழியை ஆயத்தப்படுத்தவேண்டும்" என்றார்.

அந்தச் சிறுவன் வெளியே சென்றான். சாலையில் கிடந்த ஒரு பெரிய கல்லை அகற்றினான்; பாரம் சுமந்துவந்த ஒரு முதியவருக்கு உதவினான்; தனிமையில் அழுதுகொண்டிருந்த ஒரு பெண்ணுக்கு ஆறுதல் கூறினான்; சண்டையிட்டுக்கொண்டிருந்த இரண்டு அண்டைவீட்டாரைச் சமாதானப்படுத்தினான். அரசர் அந்த ஊருக்கு வந்தபோது, தனக்காக வழியை ஆயத்தப்படுத்தியது யார் என்று கேட்டார். கிராம மக்கள் அந்தச் சிறுவனைச் சுட்டிக்காட்டினர். அரசர் அவனிடம், "என் மக்களின் இதயங்களுக்குச் செல்லும்

பாதையை நீ சுத்தம்செய்ததால், எனக்கான வழியை நீயே ஆயத்தப்படுத்தினாய்" என்று பாராட்டினார்.

அன்பார்ந்த சகோதர சகோதரிகளே, இதுதான் திருவருகைக்காலம். நாம் கிறிஸ்துவுக்காக வெறுமனே காத்திருக்கவில்லை; அவருடைய வருகைக்காக வழியை ஆயத்தப்படுத்திக்கொண்டிருக்கிறோம். எல்லாத் தடைகளையும் நம்மால் அகற்றமுடியாமல் போகலாம், ஆனால் ஒரு கல்லை நம்மால் அகற்றமுடியும். உடைந்த எல்லா உறவுகளையும் நம்மால் குணப்படுத்தமுடியாமல் போகலாம், ஆனால் ஒப்புரவை நோக்கி ஓர் அடியை நம்மால் எடுத்துவைக்கமுடியும். எல்லோருக்கும் நம்மால் ஆறுதல் கூறமுடியாமல் போகலாம், ஆனால் ஒருவருக்கு நம்மால் ஆறுதலாக இருக்கமுடியும்.

திருமுழுக்கு யோவானின் குரலுக்கு மீண்டும் செவிகொடுப்போம்: "ஆண்டவருக்காக வழியை ஆயத்தமாக்குங்கள்; அவருக்காகப் பாதையைச் செம்மையாக்குங்கள்."

பாதையைச் சுத்தம்செய்யுங்கள். இதயத்தைத் திறவுங்கள். கற்களை அகற்றுங்கள். சமாதானம் செய்யுங்கள். மன்னியுங்கள். புதிதாகத் தொடங்குங்கள்.

இந்தத் திருவருகைக்காலம் முழுவதும் இதுவே நம் செபமாக இருக்கட்டும்: "ஆண்டவராகிய இயேசுவே, வாரும். இன்று உமதுப் பாதையிலிருந்து நான் அகற்றவேண்டிய கல் எது என்பதை எனக்குக் காட்டியருளும். உமக்காக நான் ஓர் இடத்தை ஆயத்தப்படுத்தியுள்ளேன். என்னுள் வாரும் — என்னோடு தங்கியிரும்." **ஆமென்.**

நம்பிக்கையாளர்களின் மன்றாட்டுகள்

குரு: அன்பார்ந்த இறைமக்களே! "ஆண்டவருக்காக வழியை ஆயத்தமாக்குங்கள்; அவருக்காகப் பாதையைச் செம்மையாக்குங்கள்" என்ற திருமுழுக்கு யோவானின் அழைப்பை ஏற்று, மனமாற்றத்தோடும் நம்பிக்கையோடும் நம் இதயங்களை ஆண்டவருக்குத் திறந்து, நமது தேவைகளையும் உலகின் தேவைகளையும் இறைவனிடம் எடுத்துச் செல்வோம்.

1. திருஅவைக்காக:

திருத்தந்தை, ஆயர்கள், குருக்கள், துறவியர் மற்றும் இறைமக்கள் அனைவரும், திருமுழுக்கு யோவானைப் போல கிறிஸ்துவை உலகிற்கு எடுத்துக்காட்டும் சாட்சிகளாக வாழவும், இறைவார்த்தையாலும் நற்கருணையாலும் தங்கள் வாழ்வைப் புதுப்பித்து, மக்களுக்கு நம்பிக்கையையும் ஆறுதலையும் வழங்கும் பணியாளர்களாகத் திகழவும் வேண்டுமென்று இறைவனை மன்றாடுவோம்.
ஆண்டவரே, எங்கள் மன்றாட்டைக் கேட்டருளும்.

2. உலகத் தலைவர்களுக்காகவும், அமைதிக்காகவும்:

போர், வன்முறை, அநீதி மற்றும் பிரிவினைகளால் பாதிக்கப்பட்டுள்ள உலக நாடுகளில் அமைதியும் நீதியும் நிலவவும், அரசியல் தலைவர்களும் அதிகாரத்தில் இருப்போரும் தன்னலமின்றி மக்களின் நலனுக்காகப்

பணியாற்றவும், மனித மாண்பையும் ஒற்றுமையையும் பாதுகாக்கும் நல்ல வழிகளை உருவாக்கவும் வேண்டுமென்று இறைவனை மன்றாடுவோம்.

3. குடும்பங்களுக்காகவும், மனமாற்றத்திற்காகவும்:

நமது குடும்பங்களில் நிலவும் மனக்கசப்பு, ஆணவம், பொறாமை, வெறுப்பு மற்றும் பிரிவினை என்னும் தடைகள் அகற்றப்படவும், ஒருவரையொருவர் மன்னித்து, ஒப்புரவோடும் அன்போடும் வாழ அனைவருக்கும் இறைவன் அருள்புரியவும், குறிப்பாக ஒப்புரவு அருட்சாதனத்தின் வழியாகப் புதிய வாழ்வைத் தொடங்க அனைவரும் முன்வரவும் வேண்டுமென்று இறைவனை மன்றாடுவோம்.

4. ஏழைகள், தனிமையில் இருப்போர் மற்றும் துன்புறுவோருக்காக:

தனிமையில் வாடுவோர், ஆதரவற்றோர், முதியோர், ஏழைகள், நோயாளிகள் மற்றும் பல்வேறு துயரங்களைச் சுமப்போர் அனைவரும், நல்ல ஆயனாகிய இறைவனின் ஆறுதலையும் அன்பையும் அனுபவிக்கவும், அவர்களது துயரங்களைப் போக்குவதற்கும், அவர்களது வாழ்வில் நம்பிக்கையை ஏற்படுத்துவதற்கும் நாம் கிறிஸ்துவின் கருவிகளாக மாறவும் வேண்டுமென்று இறைவனை மன்றாடுவோம்.

5. நோயுற்றோர் மற்றும் இறந்தோர் அனைவருக்காக:

உடல் மற்றும் மனநலக் குறைவுகளால் துன்புறும் நமது சகோதர சகோதரிகள் அனைவருக்கும் இறைவன் குணமளிக்கும் அருளையும் மனவலிமையையும் வழங்கவும்; அவர்களைப் பராமரிப்போருக்கு பொறுமையையும் ஆற்றலையும் அளிக்கவும்; இறந்த நமது குடும்பத்தினர், உறவினர்கள், நண்பர்கள் மற்றும் இறைபணியாளர்கள் அனைவரையும் தமது விண்ணக இல்லத்தில் சேர்த்துக்கொள்ளவும் வேண்டுமென்று இறைவனை மன்றாடுவோம்.

குரு: அன்புத் தந்தையே! உமது திருமகனின் வருகைக்காக எங்கள் இதயங்களை ஆயத்தப்படுத்தும் இவ்வேளையில், நாங்கள் உம்மிடம் எடுத்துரைத்த மன்றாட்டுகளுக்குச் செவிசாய்த்தருளும். எங்கள் வாழ்வின் தடைகளை அகற்றி, மனமாற்றத்தோடும் அன்போடும் வாழ்ந்து, பிறருக்கும் உம்மைச் சென்றடையும் வழியை அமைப்பவர்களாக எங்களை மாற்றியருளும். எங்கள் ஆண்டவராகிய இயேசு கிறிஸ்து வழியாக உம்மை மன்றாடுகின்றோம்.

Prepared by: Fr. Paul Julian, Perth, Australia

Translated by: Leonard Arulandhu, Holy Family Church, Chennai